

Reuniunile Culturale „Alecsandriada”

Cronică sentimentală

Mădălina R. Lisnic

Sunt o studentă a Facultății de Litere din Bacău, în anul I. În timpul liber mai scriu din când în când versuri, așa că atunci când profesorul meu de limba latină, Ioan Dănilă, mi-a propus să creez o poezie dedicată lui Vasile Alecsandri, am fost foarte bucuroasă. În acest fel am vrut să-mi manifest și respectul, mulțumirea față de marele pastelist. Mai întâi credeam că versurile mele vor fi publicate într-o revistă, apoi profesorul mi-a spus că le voi prezenta în fața unui public deosebit.

În perioada 6-9 iunie 2019, oaspeții Bacăului și locuitorii acestuia s-au putut bucura de frumoase recitări, dansuri, texte dedicate lui Vasile Alecsandri. Așa am avut ocazia să particip la ediția a III-a a **Reuniunilor Culturale „Alecsandriada”**, organizate de Consiliul Județean Bacău în parteneriat cu Primăria municipiului Bacău, Universitatea „Vasile Alecsandri” din Bacău, filiala Bacău a Uniunii Scriitorilor din România, Societatea Cultural-Stiințifică „Vasile Alecsandri” Bacău, Colegiul Național „Vasile Alecsandri” Bacău, Muzeul Național al Literaturii Române Iași, Casa Memorială „Vasile Alecsandri” Mircești. Mare mi-a fost bucuria când am aflat că o voi citi nu o dată, ci de trei ori! Am compus poezia cu ușurință, fiindcă m-am inspirat din însăși opera lui Vasile Alecsandri. Activitatea desfășurată în cinstea lui Vasile Alecsandri a fost pentru mine o experiență minunată, poate și datorită faptului că a fost în premieră.

Joi, în data de 6 iunie, la ora 16:00, a avut loc spectacolul „Vârciorova. Carantină”, de Matei Millo și Vasile Alecsandri, susținut de actorii Teatrului Municipal „Bacovia” (regia, Alexandru Dabija, și muzica, Ada Milea), la care din păcate nu am putut fi prezentă, pentru că aflasem târziu.

Vineri, 7 iunie, însă, la ora 10:00, în sala de lectură a Bibliotecii Universității „Vasile Alecsandri” din Bacău, în incinta căreia studiez, am ieșit să-mi spun cuvintele la începutul conferinței științifice cu tema „Vasile Alecsandri – polimorfismul vieții și operei”, la care au participat cadre universitare, critici și istorici literari. Domnul profesor Ioan Dănilă, care conducea manifestarea, mi-a dat mie cuvântul înainte de toată lumea. Țin minte că aveam examen la ora 10:00, dar tentația era mare și nu mai puteam lipsi de la un eveniment atât de frumos; în plus, era prima oară când trebuia să-mi citească textul. Când am văzut toți ochii care mă priveau, mi-a fost frică să nu comit greșeli în vorbire, dar doamna bibliotecară, profesoara de lingvistică, doamna Mihaela Hriban, și un compatriot m-au încurajat. După ce mi-am finalizat prezentarea, am plecat la examen foarte încântată, deoarece nu întârziaseam mai mult de 8 minute și pentru că totul a decurs foarte bine. Pentru faptul că am fost o

participă din sărbătoare îi mulțumesc doamnei profesoare Violeta Popa, care mi-a permis să întârzi un pic la examen.

Tot în acea zi, la ora 16:00, la Sala „Ateneu” era programat spectacolul „De la Miorița, la Andrii Popa”, la care au participat elevii de la Colegiul Național „Vasile Alecsandri” din Bacău și de la Liceul Teoretic „Vasile Alecsandri” din Chișinău, Republica Moldova, precum și studenții ai Universității „Vasile Alecsandri” din Bacău. Am privit festivitățile atât în calitate de spectator, cât și ca participant. Am asistat împreună cu colega mea de grupă, Sorina-Roxana Constandache. După recitatorii veniți de peste Prut era

rândul meu să-mi prezint poezia. De mult nu ieșisem pe o scenă atât de mare și aveam emoții incontrollable la început, dar când am rostit primele cuvinte am înțeles că valul care mă făcea să tremur s-a dus. În sală erau prezenți și criticii de dimineață, care mă recunoșteau. La un moment dat chiar mă întrebese cineva cum a decurs examenul, și prezentatorul, domnul Dumitru Brăneanu, la fel. Mi-a plăcut să ies pe scenă și m-am simțit bine datorită lor. După ce mi-am încheiat discursul, am văzut măiestria și am simțit energia dansului interpretat chiar de colegii mei de la Universitatea „Vasile Alecsandri”, membri ai Ansamblului „Pasteluri băcăuane”. Mi-au plăcut și compatrioții mei din Republica Moldova.

După aceasta am mers la ora 18:00 în Aula „Vasile Alecsandri” a Universității „Vasile Alecsandri” din Bacău, la festivitatea de decernare a premiilor Reuniunilor Culturale „Alecsandriada”. Am rămas impresionată de multitudinea premiilor și de dăruirea

putea vizita muzeul. Am primit invitația cu bătați repezi în piept.

A doua zi, la ora 9, eram deja în fața Hotelului „Decebal”, așteptând pornirea spre casa și locul de veci ale lui Vasile Alecsandri. În timpul călătoriei nu-mi puteam lua ochii de la frumusețile pe care le zăream. Recunosc că nu mai fusesem niciodată în Mircești. Am purtat o discuție modestă cu doamna de pe scaunul alăturat, care era unul dintre invitații de onoare. Ajunși la Mircești, am văzut îndată un ied fascinant – atât de drăguț era. Intrând în ogradă, am simțit un miros proaspăt de copaci, care m-a însoțit tot timpul cât mă aflam în Mircești. Când am pășit pragul casei, mi-am adus aminte de copilărie și de casa bunelor mele. Toate tablourile, portretele și obiectele ce au slujit lui Vasile Alecsandri aveau note de gingășie, de fragilitate efemeră, de repaos... Am făcut desigur multe fotografii; era prima descoperire din interior a scriitorului meu român preferat. Îl vedeam cum stătea așezat pe canapea și ne chema în camera următoare cu o voce la fel de luminoasă ca soarele din pastelurile sale. Ghidul ne povestea evenimente din viața lui și a familiei sale, dar eu rămăsesem în urmă, pentru că erau prea multe de văzut și nu-mi permiteam să omit ceva. Am observat câteva cărți și opere scrise în chirilic și mi-am adus aminte de casă. Le-am citit titlurile și datele cu o deosebită plăcere. Afară, biserică ne aștepta, strălucea. Am văzut cum profesorul meu împreună cu ai săi tovarăși răspundeau la întrebările unui intervievator. Ascultam cu atenție; țin minte cum se discuta despre data de naștere a lui Vasile Alecsandri. Apoi am făcut fotografii de grup și am pornit spre „Hanul Ancuței”, un loc unde am mâncat bucate tradiționale românești: sarmale, mămăligă, brânză, smântână, zeamă, iar desertul nu știu cum se numea, însă totul a fost delicios. Am stat la masă cu elevele venite din Chișinău și cu profesoara lor, Silvia Strătilă. Au fost foarte amabile și deschise.

Domnul Ioan Dănilă mi-a făcut cunoștință cu rudele sale, aflate întâmplător în restaurant, care m-au întrebat dacă învăț bine la cursurile domnului profesor.

M-a încântat lejeritatea dialogului purtat cu dumnealor.

(Continuare în pag. 2)

Reuniunile Culturale „Alecsandriada”

(Continuare din pag. 1)

Cât noi toți serveam bucatele delicioase, o fostă absolventă a universității la care-mi fac studiile a interpretat cântece populare. Trebuie să menționez că avea o voce foarte frumoasă. Mai târziu am aflat că a fost chiar studenta profesorului meu. Elevele venite din Chișinău pleaseră la un magazin din apropiere, iar stând la masă și gândindu-mă la câte memorii am creat în ziua aceea, deodată m-au invitat la masa lor criticii care mai devreme mă încurajaseră. M-au întrebat de ce scriu poezii, au spus că le-a plăcut și că nu trebuie deloc să las acest hobby, pentru că scriu binișor. Am spus că notez poezii și în limba rusă și mi-au făcut un compliment. Unul dintre ei mi-a dat cafeaua de care nu se atinsese. După ce ne-am luat rămas-bun de la interpretă, am pornit spre Bacău. Drumul mi s-a părut mai scurt. În Bacău am mulțumit profesorului că mi-a arătat încă o parte frumoasă a României, pe care nu o văzusem. Mă întorceam la cămin gândindu-mă cât de norocoasă am fost că am cunoscut toți oamenii la care nu le știu poate numele, dar mi-au rămas în amintire figura dumnealor, privirea și vorbele calde.

Așadar, în urma „Alecsandriadei”, am obținut o experiență de neuitat, dar și o mapă care conține o revistă de cultură „13 Plus” (în care am descoperit și literatură franceză, de exemplu, cu Charles Baudelaire). Apoi am văzut în mapă și revistele „Ateneu”, „Plumb” și „Bacău Press”. Faptul că mi-am găsit numele și poezia în cartea „**Vasile Alecsandri – polimorfismul vieții și operei**” m-a bucurat mult. Pentru toate acestea îi mulțumesc domnului Ioan Dănilă.

Când am ajuns acasă, în Chișinău, nu am avut răbdare să-i arăt mamei și verișorilor faptul că poezia mea a ajuns în paginile cărții lui Vasile Alecsandri. Mama a citit-o și m-a sărutat pe frunte. A spus că am talent și stilul meu de a scrie. A menționat acest fapt pentru că eu mai devreme îi citeam din textele mele și le recunoștea îndată. Apoi Anastasia, verișoara mea, m-a întrebat cum mi-a venit această idee și eu i-am povestit toată aventura. Acum dacă cineva dorește o dedicație în versuri, îmi cer idei referitor la acest capitol, iar eu le împărtășesc, fiindcă îmi place să creez.

Mădălina R. LISNIC,
Republica Moldova;
studentă, anul I (Franceză-Română),
Facultatea de Litere
a Universității „Vasile Alecsandri” din Bacău

Lui Vasile Alecsandri

În suflarea blândă-a verii pe pământul românesc,
Cerule, codrul și izvorul o minune prevestesc;
În răcoarea dimineții și mireasma de lumină,
Iată-un gând ce se-nfiripă peste-o frunte mai senină.

Focul vesel când îl vede îi arată basme multe,
Crivățu-i cântă colinde, și el stă să le asculte.
Dimineața, pe răcoare, soarele îl cheamă-afară
Să se scalde în căldură lângă june flori de vară.

Cocostârcii, de-l zăresc, îl salută cu ardoare,
Ciocârlii, privighetori îl desfată c-o cântare.
Iar când toamna bate frunza și tovarășii lui pleacă,
Stă pe gânduri și aude cum trosnește focu-n vatră.

Peste-o frunte românească plină de înțelepciune,
Cumpătată și firească-n tot ce scrie,-n tot ce spune,
Prin slova-i toți se-adună-acasă,
vin cu inima-mpăcată.
Natura-l cântă până-astăzi. Ce crezi:
se va opri vreodată?

**ROBERT IONUȚ
HASAN**
clasa a XI-a A

Schimbare

Zăpezii îi este prea frig
Și soarelui prea cald
Căci...

Au uitat să-și vorbească
Și să-și ia la revedere,
Unul de la celălalt.

Iubirea ce o poartă soarele
Pentru sine...

Este mai intensă,
Decât cea pentru zăpadă
Și în reciprocitate,
Zăpada își trăiește sentimentul,
Nostalgic al însingurării

Pe timp ce soarele se scaldă,
În băi de soare.

Zăpada este Bacovia,
Cu plămâni tari și reci

Cu morminte sumbre
Și vise zdrobite pe veci.

Iar soarele este Ana,
Acea Ana Blandiana,

Care își extinde universul ludic
În suflet de copil,

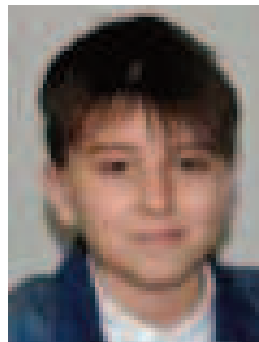
Precum băile de soare.
Învăluie soarele.

Soarele și Zăpada,
Sunt nume mari

Prin care fiecare spirit liber
Se exprimă....

Prin care își trăiește libertatea de a trăi

Paginile unei ramuri

**Mihnea Cătălin
Ivancea**

Ramuri. Întregi, rupte, se apleacă
durerii timpului ce se depune sub scoarță,
lacrimă cu lacrimă...gheată. Durerea timpului
ofilește inocența fertilității pământului.
Pe colțurile blocurilor, durerea întinereste.
Durerea timpului întinereste...pe colțurile
sufletului. Toate, sub ochiul neatins al mar-
torului. Sub nori...sub ochi.

Sub un ochi de cititor se întinde de o
sută de ori liniștea, dintre care o singură
liniște a sufletului. O mansardă a amintirilor
și a...liniștei, unde, în final timpul nu lovește
ci atinge, ca un fior al timidității ce
vorbește-ntruna. Pozele vorbesc, sub
comoția uitată a timpului. Candelabru
vorbește, sub lumina flăcărilor speranței.
Lemnul își varsă vocea, din ce în ce mai
tare din o șoaptă într-un strigăt al
războiului, războiului cu el însuși... A intrat,
iar lemnul rămâne fără corzi, chiar dacă
acum sunt atinse nu de durere, ci de
degete artistice.

Și s-au rupt. S-au rupt când se așază
în amintiri și poluează Oceanul de aer cu
particule de praf. Își întinde ușor brațul ce,
sub bumbacul sacoului ascunde lupte cu
viata. Dar degetele ce mișcă valurile de
piele, ce atârână, ridică ușor o carte, subțire.
O ridică omul, bucuros că încă există o
conexiune, între mână și braț. Urmărindu-

Și de a simți.

Metamorfoze decembriste,
Metamorfoze de mai.

Acești doi prizonieri ai lumilor proprii,
Se distrug în încercarea de a evada,

Și fiind două spirite opuse

Se completează în încercarea

De a fi împreună,

De a se iubi precum...

Romeo și Julieta.

Cuplu destinat pieirii

Și lacrimilor amare,

Pictate greoi și firesc pe pământ

În încercarea de a putea avea,

O ultimă..... suflare.

Vibrații de toamnă

Respir...

Trag aer în piept și continui să sper,

Natura mă învăluie cu ea însăși

Și se reaprinde în mine bucuria vieții,

A vieții mele de solitar

Veghind straja crucii din vârful dealului,

Atât de mică și de neînsemnată

Dar atât de mare în inimile oamenilor.

Așa mă simt și eu când vine vorba

de tine,

Persoana ta care mă încălzește

cu fiecare privire

Și mă face mereu să mă gândesc

Că toată atenția ar trebui îndreptată

Spre strălucirea ta divină

Și nu spre un neînsemnat ca mine.

Iubirea ta înseamnă, pentru mine,

Natura... cu care mă vindec

de fiecare dată

Iar existența ta, pentru mine,

Înseamnă crucea,

Căci veghezi asupra-mi,

Ca un înger...

Păzitor.

și cu privirea coperta, privirea îngheață, dar
nu la copertă, iar cartea rămâne
scufundată în aer. Bărbatul își ridică capul
la suprafață, orbit de soare, orbit de reali-
tate. Se scufundă din nou în abis, cu același
gând: „Oglinzile mint.” La fel ca amintirile
sale, paginile încet, încet, sunt amestecate
de tăcerea tăcută a timpului. Doar acum a
fost puțin gălăgioasă. Iar timpul tace în
perspectiva unor lentile. Timpul tace în
prezența gălăgiei foșnetului unei pagini...

Aici, soarele nu mai bate așa de tare.
Soarele arzător nu ajunge la fundul ocean-
ului. Aici, iarba crescută până peste urechi,
cu fire ascuțite, este protectorul inocenței
fertilității. Aici, cei aplecați se aplecă naturii,
iar natura le pocnește visele în succes. Aici,
singurul lucru ce străpunge iarba sunt
piciorușele de copil. Iarba nu e doar pla-
puma inocenței fertilității, ci și a inocenței.

Aici, atingerea și suflarea unui fior pe șira
spinării nu e a durerii, ci a copilăriei. Singu-
rul lucru ce vorbește nici măcar nu e lucru.
E primul capitol. E primăvara. Primăvara
vorbește pentru ei, ei sunt vocea
primăverii.

-Ha! Te-am prins!

-Ba nu, eu te-am prins!

Aici, singurul strigăt la realitate este:

-Hai, e gata masa! Iar asta e

toamna.

Lipse înapoi paginile cărții cu propriile
lacrimi, până la pagina nouă. Și se întristă.
Deja uitase. Trebuia să sară, iar cineva a
lipit corzile la loc. Însă în drum spre masa,
înghetase din nou, dar nu și timpul. Firele
îi creșteau până după urechi, dar acum,
firele nu protejau inocența, marea de piele
se involbura, iar lentilele realității îi veneau
din nou. S-a înșelat pentru a treia oară.
Oglinzile nu mint niciodată.

Aici e iarnă.

CONCURSULUI NAȚIONAL „Alecsandriana-creativitate și literatură” BACĂU, ediția a XIII-a, 2019

AMALIA-GEORGIANA ASĂUANU

Clasa a IX-a, C.N. „Costache Negri”,
Tg. Ocna, jud. Bacău
Prof. coord. Carmen Antohe

Căderea în abis

E mult prea întuneric aici unde sunt eu. Până și stelele și-au pierdut strălucirea și nu știu cum am ajuns aici... în acest loc înecat de prea multă durere și lacrimi, în acest labirint..., în acest loc înconjurat de fețe goale și oameni fără suflet, care au pierdut toată iubirea din ei. Cum am ajuns aici?

Acum un an eram o fată simplă, ce găsea frumusețe în cele mai mici lucruri: în flori, soare, apusuri, fluturi, chiar și într-o pereche de ochi căprui. Purtam în mine un caleidoscop de culori și nu îmi imaginam niciodată că voi ajunge să văd lumea în alb și negru. Acum un an a început totul. Eram atât de entuziasmată să încep un nou capitol din viața mea și să formeze legături cu oamenii din jurul meu, dar să fim serioși, cine și-ar dori să fie prieten cu o fată cu aripile frânte și cu o inimă în jurul căreia și-a ridicat atât de multe ziduri? Atunci chiar am început un nou capitol din viața mea. Nu la fel de luminos și cald precum speram, dar era un nou început, o nouă șansă să văd cine sunt cu adevărat.

Când oamenii au început să facă ceea ce știu mai bine, să judece și să rănească, mi-am închis ochii pentru a nu vedea în ce lume coruptă și vulnerabilă trăiesc. Dar asta nu a ajutat la nimic. Oamenii mereu vor vorbi: „De ce arăți așa?” „De ce nu ai ochii frumoși și albaștri ca ai colegei tale?” „De ce citești așa de mult?” „De ce plângi mereu?”

Opriți-vă! Nu e deja prea mult?

Era o seară rece și grea de aprilie atunci când mi-am abandonat sufletul: pe fundul râului, al minții și chiar al abisului unde îmi lăsasem mai demult temerile și slăbiciunile. Se pare că va trebui să mă arunc iarăși acolo pentru a le recupera. Pare un labirint fără scăpare. În acea noapte a căzut o stea. Nu știu dacă era steaua care trebuia să mă călăuzească spre lucruri mai bune sau cea care îmi lumina nopțile. Știu doar că, odată cu ea, s-a dus și o parte din mine. Atunci, mi-am pus stelele din păr din nou pe cer și i-am înapoiat universului galaxiile mele. Cred că are nevoie de ele mai mult decât am eu. Acum sunt prinsă în cel mai străin și mai complicat labirint și nu cred că voi găsi vreodată o cale de ieșire, pentru că după ce auzi lucrurile acelea atât de mult, începi să le crezi. Acum, plămâni îmi sunt plini de anxietate, dar expir trandafiri doar ca să ascund toată durerea pe care mi-au provocat-o.

Poate că uneori avem nevoie de cineva să ne spună că nu suntem singuri în asta. Că

după fiecare furtună răsare mereu soarele. La un moment dat chiar am avut impresia că există o astfel de persoană în viața mea. Că a apărut ca să îmi calmeze demonii și ca să îmi arate că merită să iubești și să visezi. Însă când a descoperit harta desenată pe spatele meu, ce era menită să o ducă la originile sufletului meu, a fugit. Presupun că era prea mult. Mi-a spus că poate suporta ploile, dar ce să facă dacă eu eram o adevărată furtună?

Acel suflet de om m-a lăsat doar cu poezii neterminate și cu multe întrebări fără răspuns. După plecarea ei, m-am pierdut și m-am regăsit iarăși de mii de ori. Dar pe ea nu am reușit să o mai găsesc nicăieri. Nici în stropii prea grei de ploaie, nici în vântul ce îmi alinta zi de zi părul, în stelele de pe cer sau în ochii vreunui străin dintr-o mulțime. Atunci am realizat că iubirea nu este un carusel care nu se oprește niciodată, ci mai mult un rollercoaster de emoții și sentimente care te poate ridica la trei metri deasupra cerului, dar și coborî în cel mai dureros infern. Gustul ce mi-a rămas atunci pe vârful limbii nu mai era dulce ca o vată de zahăr, ci metalic și puternic ca sarea de mare amestecată cu flori ofilite și sânge.

Atunci am realizat și că demonii se pot deghiza în îngeri doar pentru a intra în viața noastră și a ne face rău și că, deși sunt plini de foc, sunt glaciali și nu îți dau niciodată șansa să îi cunoști cu adevărat. După plecarea ei, am înțeles de ce mi-am construit zidurile atât de înalte... pentru a nu mai fi atât de naivă și pentru a nu mă mai deschide atât de mult. Pentru că nu orice pereche de ochi căprui înseamnă „acasă”. Am înțeles că oamenii vor fi mereu cuceriți de un trup fără defect și de o față perfect simetrică, fără să vadă frumusețea din interior. Așa că am devenit invizibilă pentru ca nimeni să nu mă mai observe. Eu nu eram ceea ce voiau ei. Ei voiau armonie, liniște și claritate, iar eu eram des astru, doar că ei mă numeau „dezastru”.

Degeaba am încercat să mă schimb, nu am fost niciodată de ajuns. Fluturii ce îmi ieșeau pe gură de fiecare dată când vorbeam au fost percepuți atât de greșit, încât am încetat pur și simplu să mai lupt. Eram o catastrofă prea greu de înțeles, așa că ce folos?

Când eram mică, mama obișnuia să îmi spună mereu să stau aproape de oamenii care se simt ca niște raze de soare. Dar ce e de făcut când cerul e mereu acoperit de un plafon de nori, iar soarele nu mai are nicio șansă să evadeze din lanțurile care îl țin captiv? Poți doar să sperii.

La ceva ce nu e la fel de dureros, la ceva mai bun, mai luminos... La o lume mai bună, unde nu suntem înconjurați doar de ură și de violență. La o lume în care iubim așa cum ne dorim, fără să fim constrânși de cei din jurul nostru... La o lume în care avem o a doua șansă. Dar există oare o astfel de lume? Când te afli pe fundul celei mai adânci prăpastii nu mai sperii să vezi vreodată cerul. Trebuie să accepți faptul că așa îți vei petrece restul vieții: în întuneric. Mult prea confuz și derutat, dar fericit, pentru că ei nu au reușit să te schimbe.

Pentru că ai reușit să rămâi în labirint!

PROFESORI COORDONATORI:

**RAMONA-ELENA MOCANU
CĂLINA STROE**

**SORINA
MINA-ARDELEANU**

Clasa a IX-a, C.N.
„Vasile Alecsandri”, Bacău
Prof. coord. Daniela Enea

M-am pierdut

M-am pierdut
În labirintul privirii tale
Ca ninsoarea de ianuarie.
M-am pierdut
În labirintul vorbelor tale
Asemeni unui cântec dulce.
M-am pierdut
În labirintul minții tale
De geniu suprem.
M-am pierdut
În labirintul inimii tale
Ca un palat de gheață.
M-am pierdut
În labirintul iubirii
Ca Dedal și Icar,
Însă am pierit precum Icar,
Zburând cu încredere
spre Soare.

Labirint emoțional

Sunt prinsă, paralizată mortal
Într-un labirint emoțional.
E ceață, nu pot vedea clar,
Tristețea mă silește iar.

Și lacrimi curg involuntar
Le-ascund cu zâmbet artificial,
E boală, nu-i virus temporar
Singurătate-n sânge, e letal.

Sunt prinsă-n labirintul emoțional,
Prea multe fațarnicii, prea teatral.
Labirintul tristeții la nivel global,
De boala singurătății ce nu are hotar.

Labirintul în care vreau să mă pierd

Nu te mai căutam de mult timp,
Dar tu știi că încă, cu dor, te aștept...
Nu mai suport să tac, să mă mai mint,
Ești labirintul în care vreau să mă pierd.
Tu mi-ai auzit strigătul sufletului
Și ai venit cu iubirea ta să m-alini,
Cu un sărut ai șters supărările trecutului
M-ai vindecat cu privirea ochilor senini.
Acum trăim un vis frumos de mai,
Ne-am construit un labirint în doi,
Cum ți-am promis, iubitele, cum visai:
Toți se pierd și rămânem doar noi.

MARIA DENISA GAVRILĂ

Clasa a X-a, C.N.
„Gheorghe Vrânceanu”, Bacău
Prof. coord. Doina Marinov

Sub pași solitari

Mă plimb pe străzi alene,
Dar plouă torențial...
Și-n trista atmosferă
E-un aer cordial.
Îmi sunt fatidici pașii
Și totul mi-e străin,
Iar inima mi-e plină
De zgomot unanim.
Mi-e drumu-ntunecat,
Dar mintea mi-e lumină
Și chiar de nu-mi văd pașii
Simt urma lor divină,
Mai am doar o-ntrebare
Sau poate doar un vers
Ce-acum pribeag îmi pare
Și lipsit de sens.
Pe cer nu-i nici un soare...
Oamenii sunt goi,
Iar eu aștept, în ploaie,
Răspunsul de apoi.

RUSLANA CABURGAN

Cl. a X-a,
Colegiul
„Mihai Eminescu”, Bacău
**Prof. coord.
Vasilica Vasilica**

ALEXANDRA IACOB

Clasa a VII-a,
C.N. „Vasile Alecsandri”, Bacău
Prof. coord. Ramona Jitaru

Între lumi

Pot jura că am mai trecut odată pe aici!... Sau, ce-i drept, cum cred eu că aş putea diferenția acești pereți unul de altul? Toți sunt de un alb neprihănit și exact la fel de înalți. Nu am mai zărit niciodată ceva atât de perfect. Mi se pare îngrozitor de anormal. Dacă mă voi mai învârti mult prin acest labirint cred că am să înnebunesc, căci de un timp nu mai văd nimic altceva decât alb, alb, alb.

Nu, chiar îmi par cunoscute aceste culoare: dacă merg în stânga mă lovesc imediat de un perete, iar dacă o iau tot în față drumul se desface în alte trei, toate fiind la fel de misterioase, exact ca data trecută. Ei bine, și chiar dacă mă învârt în cerc, o să continui să spun că nu este adevărat. Presupun că mai bine să fiu mincinos decât pesimist.

- Trezește-te, se aude o voce feminină.

- Dar nu dorm. Cine ești? răspund eu după ce nu mai aud lungul ecou al cuvintelor ei.

Încerc să deduc de unde răsărise vocea. Socul nu m-a lăsat să fiu atent la astfel de detalii prea bine, întrucât mi se părușe că vocea venea din cer. Însă, constatând împrejurările în care mă aflu, nu cred că sunt atât de norocos ca însuși Dumnezeu să-mi vorbească. O iau prin toate direcțiile, sunt atent la orice zgomot care ar putea divulga prezența altcuiva în labirint, dar tot ce pot auzi sunt propii mei pași. Sună seci pe fundalul tăcut din jur, ca pendulele în mișcare ale unui ceas dintr-o casă părăsită.

- Te rog deschide ochii, continuă ea.

- Am întrebat cine ești!

În zadar. Probabil că nu mă aude.

Realizez că, oricine ar fi ea, nu se află în labirintul acesta. Vorbele par mult prea îndepărtate și ireale. Ce mi-a înghețat sângele în vene era calmitatea și siguranța din glas, mai degrabă fantomatic decât uman.

Cunosc această voce, dar nu izbutesc să i-o atribui niciunui chip. Am uitat totul de când sunt în acest labirint: cum am ajuns aici, cine a creat acest loc... La naiba, chiar și numele meu!

„Draga mea”, îmi urlă parcă fiecare celulă din corp când am auzit-o mai bine. O, cât mă chinui să îmi amintesc ceva despre ea, dar mi-e imposibil! Amintiri oarbe, vizibile numai pentru ochii sufletului, sunt tot ce pescuiesc. Par sentimente vechi, dar încă îmi mai fac inima să vibreze aprig. Melancolia îmi pătrunde până la măduva oaselor și începe să muște din mine. Știu că nu se va opri până nu am să mă reîntâlnesc cu ea. Câtă iubire i-am oferit acestei persoane! Și câtă mai am să-i dăruiesc!

Îmi mișc picioarele din ce în ce mai greu. Par ca o piatră când trebuie să le ridic și ca o gelatină când le pun iar jos, chinându-mă să îmi găsesc echilibrul. De când am ajuns în labirint merg în continuu. Adică de zile întregi. Sau poate că luni? Ani? Nici așa, dar a părut ca fiind mult timp. În momentele de puternică exasperare mă întreb dacă am existat vreodată în afara acestor ziduri. Mă amăgeam că poate că m-am născut în acest loc și tot aici voi muri. Dar acum știu că există ea, și odată eu și ea am fost împreună, așa că nu mă dau bătut. Mă așteaptă să mă întorc și nu pot să o dezamăgesc.

Totuși nu simt foame, nici sete nu-mi este, în ciuda a cât de mult am umblat. Mi se pare un fapt extrem de curios, însă nu am stat prea mult timp să mă gâ-

desc la asta. Mă tem că dacă voi mai ține în minte imaginea mâncării am să-mi trezesc apetitul. (...) Stânga sau dreapta, pe unde să merg? De mult timp nu mă mai interesează. Nu mă mai încred în premoniții și să caut un tipar în tot haosul ăsta rupt din iad ar fi de-a dreptul naiv. Oricine a ticluit acest labirint este cu siguranță un geniu nebun, căci pereții sunt atât de bine serpuțiți, încât îmi este greu să mențin chiar și un dram de speranță. Dar mă chinui, căci dacă nu aş avea optimism, cu ce aş rămâne?

Ca de obicei, pur și simplu o iau pe culoarul mai apropiat, fac și economie de energie. Orice alegere poate fi crucială, dar niciodată nu realizezi dacă ea a fost bună sau rea până dai de final sau de o pistă moartă. Poate am fost de mai multe ori la doar o cotitură de ieșire, ca mai apoi să o iau pe partea gresită. Știu că gândurile astea nu sunt sănătoase, dar nu am cum să mă abțin, căci este în natura omului să se streseze din cauza lucrurilor pe care nu le poate controla.

- Nu mă părăsi, îmi îngână vocea.

- Scumpa mea, tu să nu mă părăsești pe mine! zic, fără să nădăduiesc prea tare un răspuns. Continuă să îmi vorbești, căci doar auzindu-ți glasul mă încurajez să continui. Sunt atât de pierdut, încât mă simt ca un șoricel mic și speriat. Pereții sunt impunători și reci, tânjesc după căldura pe care odinioară mi-o ofereați. Ajută-mă, poți să-mi cânti ceva? Sunt sigur că aveam o melodie a noastră.

Sunt nevoit să mă agăț de perete, altfel nu cred că aş putea sta în picioare. Vederea mi se încețoșează și în scurt timp nici sprijinit nu mai reușesc să găsesc echilibru. Izbucnesc puternic în lacrimi, căci nu mai reușesc și nici nu mai vreau să mă ridic. Dar nu pot să o las, mi-am promis că o voi regăsi. Lovesc cu pumnul pământul de sub mine, durerea provocată ameliorând-o pe cea adusă de gând.

- Nu, șoptește glasul ei, care nici măcar în acest moment nu trădează vreo emoție.

Izbutesc să mă ridic de pe sol, dar numai în patru labe. O adiere a vântului și aş fi dărâmat, atât de fragil sunt, căci mă dor toate. Scâncesc și aud cum o forfotă de voci bâzâie în jurul meu. Ah, vreau să se oprească! Îm zvâcnește atât de tare capul! Îmi pun mâinile la urechi și închid ochii, dar zgomotul nu dispăre.

„Liber”, aud încet pe fundal, dar tura asta vocea nu îi aparține ei, ci unui bărbat. Inima îmi tresaltă brusc. Îmi pun mâna la piept, parcă verificând dacă totul este la locul lui, însă mai simt un șoc.

Iau o gură mare de aer și deschid larg ochii. Încep să tușesc groaznic.

- Respiră! Afirmă o voce bărbătească, iar unii repetă după el pentru a răspândi vestea întregii mulțimi de gură-cască adunată.

Privesc în jur și o văd. Se așază lângă capul meu, îl ia în poală și suspină adânc, din când în când sărutându-mi fruntea cu buzele-i uscate.

- Nu mai respirai! Credeam că ai murit! O, Doamne Dumnezeule! zice ea, printre sughituri jalnice și pauze de șters ochii cu mâneca de la bluză, întrucât probabil abia mai reușea să mă vadă de lacrimi. Este la fel de frumoasă cum am lăsat-o, chiar și în acest moment. Grija cu care mă mângâie, zâmbetul ei pur, glasul ei mios care mă ajută mereu să mă ridic din țărână și să renasc... Dacă am să trec cu bine de toate mă voi însura cu această femeie! Mi s-a spus că am fost în moarte clinică timp de câteva minute. Ciudat, ultima mea amintire a fost când conduceam mașina pe șosea. Vorbeam cu scumpa mea despre cât de nerăbdători eram să ajungem la cinema și să vedem în sfârșit continuarea filmului nostru preferat. Ce se întâmplase după? Am câteva frânturi șterse cu mine plimbându-mă într-o încăpere lungă și albă, dar nu cred că s-a întâmplat cu adevărat acest lucru.

Câțiva oameni m-au ridicat de pe asflatul sângieriu pe care zăceam și sunt urcat în ambulanță. Între timp, medicul se apropie de draga mea și o roagă frumos să se îndepărteze, dar în final acesta este nevoit să o tragă cu forța. Nu voia să de dezlipească de lângă mine și nici eu de ea.

În sfârșit, am regăsit-o.

ANDREEA RĂCHITEANU

Clasa a X-a,
Colegiul „Mihai Eminescu”, Bacău
Prof. coord. Vasilica Temelie

Lacrimi de adio

E el, cel în costumul de-un negru intens
Și ea, splendidă într-o rochie sângerie,
Îndrăgostiți, se plimbau de mână prin orașul imens
Astăzi, sunt dincolo de zid, dincolo de piatra cenușie.

În acest labirint al unei iubiri imposibile
Au intrat amândoi, crezând ca e doar un joc.
Curg lacrimi de-atâtea situații imprevizibile
Prin coridoarele acestui pustiu, sentimentele nu își fac loc.

Când noaptea se lasă, ei încă își mai aud unul altuia vocile
Ea îi simte parfumul și-n suflet se ceartă regretele.

Amintirea o doare, dominată e de-atâta confuzie,
Înțelege acum, că au trăit o poezie.
El își ridică rugător privirea spre cer,
Sperând ca în noapte, să primească un simplu reper.

Arzătoare-i dorința de a o găsi,
Conștient că-i în labirintul fără ieșiri.
Amândoi rezemați de o parte și de alta a aceluiași zid,
Se șterg ultimele lacrimi și ultimele amintiri.

Își spun ultimul „Te iubesc!”, el suspină timid,
E despre o iubire ce piere în labirint.

ALEXANDRU-CONSTANTIN HAGIMĂ

Clasa a IX-a,
Colegiul Economic
„Ion Ghica”, Bacău
Prof. coord. Nicoleta Iftimiu

8 MARTIE 1915

Opt martie o mie nouă sute cinsprezece
Bărbați în uniformă ce-s încălțați cu cizme
Se gândesc cu stupoare la ziua dinainte,
S-au săturat de morți și oseminte.
Prin tranșee greu săpate și cu mâinile crăpate
Cu rucsacul greu în spate și cu trupuri nespălate
Sunt bolnavi, uni-s pe moarte...
Ar fugi... Dar nu se poate...
Consacrați de război
Trecuți doar pe niște foi
Acasă în odaie...
Îi așteaptă membrii noi...
A doua zi de dimineață, soldații s-au trezit în ceață,
Andrei un soldat român, era alb tot la față
Un camarad de-al său
Fu secerat îndată.
Prin ploaia de gloanțe
Fug la infirmerie,
Predau soldatul mort,
Și fug din nou pe front.
În fiecare zi...
Aceeși rutină,
Scriu noaptea în jurnal,
Dar fără lumină.
În tranșee murind,
Tot acolo putrezind,
Pe toți îi trec fiori
Se izbesc de-același zid.
În labirintul de tranșee
De spaimă cuprinși toți...
Se feresc să-și vadă,
Camarazii morți...

